

Arrest

nr. 282 109 van 19 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL**

tegen:

de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 juli 2021 België binnen met een identiteitskaart en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 14 juli 2022 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een moslim te zijn van Koerdische origine. U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Ain Fathi, Sinjar, provincie Mosul (Centraal-Irak). U woonde met uw ouders in het dorp tot uw vertrek uit Irak. U liep school tot het tweede leerjaar. U stopte met school omdat u het niet leuk vond. U werkte niet in Irak en hield zich enkel bezig met voetballen met uw vrienden. In de vroege ochtend van 3 augustus 2014 kwam uw vader u wakker maken met de boodschap dat jullie direct moesten vertrekken, dit uit vrees voor Islamitische Staat (IS) die jullie zou doden. Jullie vluchtten direct weg, samen met alle andere dorpingen. Uw ooms en tantes, die eveneens in het dorp woonden, vluchtten naar de Koerdische regio (Noord-Irak). Omwille van een bloedvete met de Gulli-stam - die zich in Zakho, Noord-Irak, bevindt - durfde uw vader niet naar de Koerdische regio gaan. Jullie vluchtten eveneens op 3 augustus 2014 uit Irak en trokken naar Syrië. Via een vriend van uw vader konden jullie daar terecht in een woning in het dorp Sakar Hadja. U verbleef er met uw ouders tot 12 juni 2021. Uit vrees dat u zou gerekruteerd worden door de PKK (Koerdische Arbeiderspartij) in Syrië besloten uw ouders dat u Syrië diende te verlaten. Uw vader regelde uw vertrek en op 12 juni 2021 verliet u Syrië op illegale wijze. Uw ouders bleven in het dorp in Syrië maar hadden het plan u later te vervoegen. U reisde naar Turkije waar u een paar dagen in Istanbul verbleef. U vervolgde hierop uw weg in het gezelschap van de smokkelaar. Op een gegeven moment gaf de smokkelaar u te kennen dat hij niet langer zou meereizen met u. Hij regelde uw verdere reis en verstoopt in een vrachtwagen reisde u nog twee dagen alvorens in België aan te komen. U verzocht hier op 13 juli 2021 om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legde u een kopie van uw Iraakse identiteitskaart voor. Uw originele identiteitskaart bevond zich in het opvangcentrum, u was vergeten deze mee te brengen naar het onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde Irak te hebben verlaten omwille van de opkomst van IS. U kan tot op heden niet terug naar Irak omdat uw dorp leeg is, u er niemand meer heeft en omwille van de bloedwraak waar uw vader/familie in verwickeld is. U haalt voorts nog aan dat u in Syrië de PKK vreest die jongeren rekruteerde.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat uw vrees voor vervolging, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan u de nationaliteit bezit. Gezien u de Iraakse nationaliteit bezit, dient uw nood aan internationale bescherming ten aanzien van Irak te worden beoordeeld. Dat u in Syrië vreest te zullen worden gerekruteerd door de PKK is in casu dan ook niet relevant.

Wat betreft uw vrees ten aanzien van Irak dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent het bestaan gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo moet allereerst worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u Irak in augustus 2014 verliet omwille van de opkomst van IS in uw regio. U verklaarde dienaangaande uitdrukkelijk dat jullie preventief het dorp alsook het land verlieten. Ook stelde u uitdrukkelijk dat u in Irak zelf nooit persoonlijke problemen heeft gekend, noch iets heeft meegemaakt (zie CGVS p. 17).

Wat betreft het gegeven dat IS in 2014 oprukte en verschillende dorpen in uw regio innam als gevolg waarvan de bevolking de regio en mogelijks het land ontvluchtte, moet vooreerst worden opgemerkt dat deze feiten geenszins worden betwist. Echter, deze gebeurtenissen dateren van medio 2014 - bijna acht jaar geleden - en zijn thans niet meer actueel. Bovendien werd de Ninewa-regio, waartoe ook uw dorp behoort, na een grootschalig offensief bevrijd en werd IS er territoriaal verslagen. De Commissaris-generaal dient zich bij het nemen van zijn beslissing te steunen op de actuele situatie, i.c. de situatie zoals deze zich voordoet op het moment dat de beslissing wordt genomen, bij het beoordelen van de eventuele

nood aan bescherming. Dat u uw dorp in 2014 moest verlaten omwille van de inval van IS kan dan ook niet worden weerhouden om anno 2022 te besluiten tot het bestaan van een persoonsgerichte vrees voor vervolging.

U haalde voorts nog een vrees aan omwille van een bloedwraak-kwestie waarin uw vader zou verwickeld zijn met de Gulli-stam en u meent tengevolge hiervan tot op heden niet naar Irak te kunnen terugkeren. U bent er geenszins in geslaagd het CGVS te overtuigen van deze bloedwraak, minstens het risico dat u omwille hiervan tot op heden zou lopen in Irak.

Zo moet er worden vastgesteld dat u, wat deze bloedwraak betreft, niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen. Bovendien blijkt uw kennis omtrent deze kwestie quasi onbestaande. Het enige wat u blijkt te weten is dat de Gulli-stam de andere partij is binnen deze bloedwraak en dat ze afkomstig zijn uit Zakho. Waarover deze bloedwraak juist gaat en van wanneer deze dateert weet u niet. U kan zelfs niet eens aangeven of de bloedwraak al bestond voor u geboren werd dan wel dateert van nadien. Uw vader zei dat het om een oude bloedwraak ging. U weet evenmin of uw vader iemand van de andere stam doodde of omgekeerd. Uw vader zou u niets verteld hebben over deze hele kwestie, zo stelt u (zie CGVS p. 13, 17 en 18). Dit is geenszins ernstig. Dat u op het moment van jullie vertrek uit Irak nog heel jong was, u was toen 12 jaar, en toen geen kennis had van deze bloedwraakkwestie, kan worden aangenomen. Echter, u verbleef nadien nog 7 jaar in Syrië en was reeds 18 jaar toen u uw reis naar Europa aanvatte. Er kan dan ook logischerwijs verondersteld worden dat u uw vader, die blijkbaar besliste dat een terugkeer naar Irak geen optie was, hieromtrent zou hebben bevraagd en hierover informatie zou hebben vergaard. Blijkt echter dat u uw vader hier nooit vragen rond gesteld heeft. U weet simpelweg niet waarom jullie, nadat IS territoriaal verslagen werd in 2017, niet naar Irak terugkeerden (zie CGVS p. 17). Dit kan niet overtuigen.

Dient voorts te worden opgemerkt dat deze oude bloedwraak-kwestie blijkbaar ook nooit een reden was voor jullie om het land te verlaten. U bevestigde dit ook zelf (zie CGVS p. 17). Jullie verlieten Irak op het moment, en omwille van de inval van IS. Uw vader heeft bovendien in de periode dat u in Irak woonde ook nooit problemen gekend omwille van die bloedwraak (zie CGVS p. 17).

Eens zo opmerkelijk is voorts het feit dat uw ooms en tantes, die samen met jullie op 3 augustus 2014 Ain Fatih verlieten, naar Koerdistan (Noord-Irak) vluchtten. U verklaarde nochtans dat uw vader juist omwille van de bloedwraak besloot door te reizen naar Syrië en niet naar Koerdistan te gaan, dit omdat de Gulli-stam afkomstig is uit Koerdistan, i.c. Zakho (zie CGVS p. 13). U hier gevraagd waarom het dan voor de broers van uw vader geen probleem vormde om naar Koerdistan te gaan, antwoordde u dat zij ook wel schrik hadden maar minder (zie CGVS p. 13). U hier om enige verduidelijking gevraagd en erop gewezen dat het bij bloedwraak toch gewoon een kwestie van stam/familie tegen stam/familie betreft en niet zo is dat de ene meer of minder risico loopt dan de andere, kon u dit niet uitklaren. U stelt gewoonweg dat u het niet weet (zie CGVS p. 13). Het mag duidelijk zijn dat dit niet kan volstaan.

Tot slot kan hier nog worden aan toegevoegd dat ook uit niets blijkt dat uw familie die naar Koerdistan vluchtte problemen kende met de Gulli-stam in het kader van de (beweerde) bloedwraak. U hier naar gevraagd kan u weerom niets meer zeggen dan dat u het niet weet. Uw vader had vanuit Syrië blijkbaar wel contact met de familie in Koerdistan. U vernam echter niets over enige problemen waar uw familie in Koerdistan mee zou geconfronteerd zijn. De familie in Koerdistan zou enkel uw vader aangemaand hebben voorzichtig te zijn (zie CGVS p. 18). Gezien u dit wel vernam van uw vader kan logischerwijs verondersteld worden dat uw vader u ook wel zou hebben ingelicht indien uw familie concrete feiten in verband met de bloedwraak zou hebben meegemaakt in Koerdistan.

Rekening houdende met het geheel van voorgaande dient dan ook te worden besloten geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde bloedwraak en het risico dat u omwille hiervan beweert te lopen ingeval van een terugkeer naar Irak.

Dat u aldus omwille van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, op heden niet naar Irak zou kunnen terugkeren, kan niet worden weerhouden.

Het CGVS wenst voorts nog te benadrukken dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, § 1 Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des

procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van de Commissaris-generaal bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid Vw. onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Zij vooreerst opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Iraakse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit Ain Fatih, noch dat u daar geboren bent en ettelijke jaren heeft gewoond. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Irak hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaats(en) kan niet genoeg benadrukt worden. De nood aan internationale bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Irak feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Irak geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Irak (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial analysis (December 2014), pag. 25-26, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-03/Article15c%20JA_EN.pdf). Het bepalen van uw laatste verblijfplaats binnen Irak is dan ook van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat en of hij niet de

mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar een dergelijke vrees of dergelijk risico niet bestaat, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Irak, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of een van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Irak, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft, wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan internationale bescherming kan doen gelden. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en de verschillende statelijke en niet-statelijke actoren geenszins allemaal actief zijn op het volledige Iraakse grondgebied. Hierdoor kan het risico om vervolgd te worden door, of de mogelijkheid om bescherming te bekomen van, één (of meerdere) van de aanwezige actoren regionaal sterk verschillen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is ten slotte ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een internationale beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS p.8), en het belang duidelijkheid te verschaffen over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Irak voor uw komst naar België, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U verklaarde in augustus 2014 Irak te hebben verlaten en direct naar Syrië te zijn doorgereisd waar u vervolgens tot midden 2021 zou hebben verbleven. U verliet Syrië op 12 juni 2021 terwijl uw ouders in het dorp in Syrië achterbleven. U heeft sinds uw vertrek, en dit tot op heden, geen enkel nieuws meer van uw ouders, zo stelt u. Dient echter te worden vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen aangaande uw totale onwetendheid omtrent uw ouders en hun lot.

Dat u effectief zeven jaar lang, van 2014 tem. juni 2021 in Syrië verbleef én uw ouders daar achterbleven toen u vertrok, betreft vooreerst een loutere bewering die u op geen enkele manier weet te staven. U kan immers geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen waaruit zulks kan blijken (zie CGVS p. 12). Zoals hierboven ook reeds werd aangetoond kan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat jullie omwille van een bloedwraak-kwestie niet in Irak, eventueel in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst, zouden hebben kunnen blijven dan wel er zouden zijn kunnen naar terugkeren.

Dit terzijde, ook al zou uw vlucht naar en verblijf in Syrië vaststaan, quod non, uw verklaringen over de afspraken die zouden gemaakt zijn bij uw vertrek én de pogingen die u in het jaar volgend op uw vertrek om uw ouders te kunnen contacteren, of eerder het totale gebrek aan afspraken en pogingen die u zou hebben ondernomen om met elkaar in contact te blijven, maken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw bewering tot op heden onwetend te zijn over het lot en de verblijfplaats van uw familie.

Zo verklaarde u dat uw vader op een gegeven moment besliste dat uw veiligheid het belangrijkste was en dat u Syrië diende te verlaten (zie CGVS p. 9 en 15). U verklaarde dat u sinds uw vertrek uit Syrië geen contact meer had met uw ouders, dit omdat u hun contactgegevens niet had (zie CGVS p. 8). Dit is toch wel heel opmerkelijk. U verliet als enige zoon van uw ouders Syrië om op illegale wijze een moeilijke en gevaarlijke reis te ondernemen naar Europa. Dat er dan, zoals u beweerde, geen afspraken zouden gemaakt zijn om elkaar, op welke manier ook, te kunnen contacteren is niet geloofwaardig (zie CGVS p. 8). U verduidelikte dat uw vader wel een telefoon had maar geen smartphone (zie CGVS p. 8). Hoe dit het gebrek aan afspraken tussen u en uw ouders zou kunnen vergoelijken is geenszins duidelijk. Blijkt bovendien dat uw ouders u bij uw vertrek lieten weten dat ze u later zouden vervoegen (zie CGVS p. 9). Hoe dit dan zou moeten gebeuren indien jullie elkaar niet kunnen contacteren en u uw ouders bijgevolg

ook niet zou kunnen laten weten waar u zich bevindt, is weerom niet duidelijk. U dit dan ook uitdrukkelijk gevraagd, stelde u vaagweg niet te weten wat uw ouders afspraken met de smokkelaar, niet te weten wat hun plan was. U blijkt dit ook niet eens gevraagd te hebben aan de smokkelaar (zie CGVS p. 9). Opnieuw moet worden opgemerkt dat het compleet onaannemelijk is dat u, die als jongeman zijn hele leven in een dorp in Irak en later in een dorp in Syrië woonde, en dit altijd in het gezelschap van zijn ouders, zomaar alleen zou vertrokken zijn zonder u te vergewissen van wat uw ouders vervolgens zouden doen en hoe jullie elkaar later zouden kunnen treffen én, nogmaals, zonder enige afspraak te maken over een mogelijkheid om elkaar minstens te kunnen contacteren. In tegenstelling tot wat u tot hiertoe beweerde - dat u geen afspraken maakte en hun gegevens niet had - klinkt het plots dat u wel het telefoonnummer van uw vader in uw hoofd had maar dat u het tijdens uw reis op een gegeven moment vergeten bent (zie CGVS p. 8). Hier mag het dan wel weer verbazen dat u de smokkelaar niet vroeg u opnieuw het nummer van uw vader te geven en het op te schrijven. Nochtans zou uw vader tijdens uw reis wel in contact gestaan hebben met de smokkelaar. U verklaarde de smokkelaar niet naar het nummer van uw vader te hebben gevraagd en het derhalve niet te hebben opgeschreven omdat er geen balpen voorhanden was. Het mag duidelijk zijn dat dit geenszins kan overtuigen. U heeft de smokkelaar gewoon niet naar het nummer van uw vader gevraagd, zoals blijkt uit uw eigen verklaringen. Bovendien leerde u het telefoonnummer bij uw vertrek uit Irak ook gewoon uit uw hoofd, zodat het feit dat er geen balpen voorhanden zou geweest zijn, geenszins uw nalatigheid kan rechtvaardigen. U haalde verder ter vergoelijking voor het feit dat u de smokkelaar niet naar het nummer van uw vader vroeg nog aan dat u geen mogelijkheid had om met de smokkelaar te communiceren aangezien hij een Arabier was, zo stelde u (zie CGVS p. 9). Dit argument kan evenmin worden weerhouden. Later tijdens uw persoonlijk onderhoud laat u immers optekenen dat de smokkelaar u zelf liet weten wanneer uw vader had gebeld, dat hij u vertelde dat u de groeten had van uw vader alsook dat uw moeder de smokkelaar had gevraagd op u te passen. Ook zou de smokkelaar u twee dagen voor uw aankomst in België gezegd hebben in een vrachtwagen te stappen en u meegedeeld hebben dat de hij vanaf daar niet meer verder met u zou meereizen (zie CGVS p. 8 en 9). Hieruit blijkt aldus dat jullie wel degelijk een manier hadden om met elkaar te communiceren en zich verstaanbaar te maken. U wees er vervolgens op dat uw vader in contact stond met de smokkelaar. Er zou tijdens uw reis drie keer contact geweest zijn tussen uw vader en de smokkelaar. In tegenstelling tot uw aanvankelijke verklaringen dat u sinds uw vertrek uit Syrië nooit nog contact had met uw ouders, laat u hierbij dan plots weer optekenen dat u wel nog één keer met uw vader sprak tijdens één van de momenten dat er contact was tussen uw vader en de smokkelaar. U dan gevraagd naar de overige contacten tussen uw vader en de smokkelaar, en wat er gezegd werd, haalt u aan dat u het niet weet (zie CGVS p. 9). Dat u gewoon zou vertrokken zijn, uw ouders achterlatend, zonder enige mogelijkheid elkaar te kunnen contacteren terwijl het plan was later terug samen te komen én u dan op geen enkele manier zou geprobeerd hebben u via de smokkelaar, de enige persoon die u nieuws en de contactgegevens van uw vader kon bezorgen, te bevragen, is geenszins ernstig.

Ook uw totale gebrek aan pogingen om uw ouders terug te vinden na uw aankomst in België spreekt boekdelen en wijst er eens te meer op dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen hen zonder meer te hebben achtergelaten en tot op heden geen idee te hebben van hun verblijf en lot. U kwam in juli 2021 aan in België. U gevraagd wat u in dat jaar ondernam van pogingen, haalt u weerom aan dat u niets kon doen, dat u met niemand kon communiceren (zie CGVS p. 10). Opnieuw kan dit niet worden weerhouden, gelet op uw eigen verklaringen dat u vrienden heeft in het opvangcentrum met wie u ook telefonisch contact heeft (zie CGVS p. 8). U erop gewezen dat u in een opvangcentrum verblijft, dat daar sociaal assistenten aanwezig zijn alsook andere vluchtelingen die mogelijks in dezelfde situatie als u zaten en u zich dus mogelijks bij hen kon informeren naar uw mogelijkheden, stelt u vaagweg dat u met niemand sprak, dat u beschaamd was (zie CGVS p. 10). Waarom u beschaamd zou moeten geweest zijn om te vragen naar mogelijkheden om uw familie terug te vinden, is geenszins duidelijk. U kan dit ook geenszins aan de hand van overtuigende argumenten verduidelijken (zie CGVS p. 10). In tegenstelling tot wat u dan hier weer eerder verklaarde, haalde u plots, doch enkel wanneer u hier uitdrukkelijk werd naar gevraagd, aan dat u wel over uw situatie sprak met uw vrienden in het opvangcentrum (zie CGVS p. 10). Zij raadden u aan dat u moest proberen uw familie terug te vinden en organisaties te contacteren (zie CGVS p. 10). Blijkt echter dat u geen enkele organisatie contacteerde. U wist niet bij welke organisaties u terecht kon en uw vrienden wisten het ook niet (zie CGVS p. 10). Echter moet worden vastgesteld dat u ook geen enkele poging ondernam om te weten te komen bij welke organisaties u eventueel terecht kon. U zou wel met uw advocaat gesproken hebben over uw familie. Uw advocaat zou u gevraagd hebben of u bij uw ouders wil zijn of hen naar hier wil laten overkomen. Dat u zelfs wanneer u dit gesprek zou gehad hebben met uw advocaat nog steeds naliet hem te vragen naar mogelijkheden dan wel organisaties om uw familie terug te vinden, zet uw waarachtigheid verder op de helling. Dat u hier bovendien nog uitdrukkelijk aan toevoegde dat u toen vergeten bent om aan uw advocaat te vragen waar u zich mogelijks kon informeren (zie CGVS p. 10), bevestigt eens te meer dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweringen

geen idee te hebben waar uw familie zich bevindt en geen mogelijkheid te hebben hen te contacteren. Immers, indien u effectief uw ouders diende achter te laten en al een jaar totaal onwetend bent omtrent hun lot en verblijfplaats én geen enkele mogelijkheid heeft hen te contacteren, kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u hier alles in het werk zou stellen om u te informeren, dan wel te bevragen waar u zich mogelijks kan informeren. Minstens kan verwacht worden dat u bij uw advocaat hiernaar zou gevraagd hebben, en dit toch zeker wanneer uw advocaat u uitdrukkelijk vroeg of u met uw familie wilde herenigd worden. Uw totale gebrek aan pogingen én uw desinteresse halen uw geloofwaardigheid duidelijk onderuit.

De vaststelling dat u ook voor het overige niet verder komt dan het uiten van vage en onaannemelijke verklaringen om uw 'totale onwetendheid' te rechtvaardigen, holt uw waarachtigheid verder uit. U heeft uw vrienden niet gevraagd om via het internet informatie op te zoeken over organisaties waar u zou terecht kunnen, want uw vriend heeft geen verstand van internet. U erop gewezen dat u toch meerdere vrienden heeft in het opvangcentrum, stelt u dat u maar via één vriend werd gewezen op de mogelijkheid om u eventueel via organisaties te informeren. U er dan op gewezen dat u dan toch wel nog altijd bij uw andere vrienden kon vragen om via het internet te proberen informatie te krijgen, stelde u plots dat uw vriend wel beloofde dat hij zou informeren voor u. U heeft echter vervolgens niets meer vernomen hierover. U nog gevraagd waarom u niet bij het Rode Kruis ging informeren, bleek u deze organisatie niet te kennen (zie CGVS p. 10 en 11). Indien uw vriend daadwerkelijk via het internet informatie zou hebben opgezocht omtrent organisaties die u mogelijks konden helpen uw familie terug te vinden, is het volstrekt onaannemelijk dat hij geen informatie over het Rode Kruis zou gevonden hebben en u via hem hierover dus niets zou gehoord hebben. Dat u nog nooit van het Rode Kruis hoorde bevestigt nog maar eens dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering niet te weten waar uw familie zich bevindt. Dat u tot slot uw vrienden 'meer dan 100 keer zou gevraagd hebben om via sociale media te proberen uw familie terug te vinden' (zie CGVS p. 11) - overigens een loutere bewering waarmee u pas op de proppen kwam nadat u hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd - kan ook totaal geen ander licht werpen op voorgaande.

Op het einde van uw persoonlijk onderhoud gaf de 'protection officer' u de contactgegevens van het Rode Kruis zodat u hen kon contacteren. Ondanks de uitdrukkelijke vraag van de 'protection officer' om informatie aangaande uw contact met het Rode Kruis inzake de opsporing van uw familie over te maken, heeft u het CGVS niets overgemaakt (zie CGVS p. 19). Ook dit is tekenend.

Uit het geheel van bovenstaande dient dan ook te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen als zou u tot op heden onwetend zijn omtrent uw ouders en hun verblijfplaats. Daar u niet de waarheid vertelt over uw familie kan er van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Irak, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Door uw gebrekkige medewerking doorheen uw onderhoud laat u dan ook niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw netwerk waar u in Irak dan wel elders kan op steunen.

Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het asielerzoek aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van

herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen .

De door u voorgelegde identiteitskaart kan geen ander licht werpen op voorgaande. Uw Iraakse identiteitskaart bevestigt uw persoonsgegevens die vooralsnog niet worden betwist. Zoals reeds aangehaald wordt uw Iraakse nationaliteit noch het feit dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Ain Fatih niet in vraag gesteld. Dat u op heden geen idee heeft waar uw ouders zich bevinden én u niet de mogelijkheid heeft u thans opnieuw bij uw ouders te vestigen, blijkt evenwel nergens uit de voorgelegde identiteitskaart.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Daarnaast is verzoeker van oordeel dat de adjunct-commissaris een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet aanvoert.

Verzoeker vraagt in hoofdde dat hem de vluchtelingenstatus wordt verleend en zet dienaangaande het volgende uiteen:

“Er zij op gewezen dat het besluit van de Commissaris-Generaal op zijn zachtst gezegd verrassend is. Het CGVS gaat dieper in op de verplichting tot medewerking van de aanvrager van internationale bescherming bij de behandeling van zijn verzoek.

Weliswaar heeft iedere aanvrager de plicht om mee te werken, maar het is duidelijk dat dit niet verder kan gaan dan wat redelijkerwijs als informatie kan worden verstrekt.

Op dit punt is de zaak van verzoekster opvallend.

Het CGVS heeft geen bijzondere behoeften vastgesteld bij de behandeling van de aanvraag van de jongen.

Het moet vastgesteld worden dat verschillende punten zijn niet betwist, zoals de verzoeker is heel jong en had niet zo veel naar school gegaan.

Deze elementen impliceren reeds een aanpassing van de "protection officer" in de manier waarop hij vragen stelt of het verhaal van de jongen interpreteert, hetgeen hier niet het geval was.

De jonge Mijnheer J(...) is een erg stille en teruggetrokken jongen.

Hij werd op zeer jonge leeftijd gedwongen Irak te ontvluchten vanwege de opmars van IS in zijn regio.

Zijn familie, die ook bedreigd werd door een vendetta tegen zijn vader door leden van de Gulli-stam, kon niet in het land zelf vluchten en moest naar Syrië gaan.

Dit evenement was een eerste trauma voor de jonge verzoeker.

Hij kwam in dit nieuwe land aan toen hij 12 jaar was en bracht het grootste deel van zijn dagen buiten door.

Hij heeft nooit een voet op school gezet.

Zijn ontsnapping uit Syrië een paar jaar later was een nieuwe schok voor hem.

Hij werd gedwongen te vluchten omdat jonge mannen van zijn leeftijd door de PKK werden geronseld.

Zijn ouders huurden een smokkelaar in om hem naar een "veilige plaats" te brengen, zonder dat hij wist waar hij heen ging of wanneer zijn ouders zich bij hem zouden voegen.

Het bleek dat de jongen alleen was, zonder iemand, omdat zijn ouders zich niet bij hem konden voegen wegens geldgebrek.

Erger nog, hij verloor het contact met hen en had geen enkele mogelijkheid om contact met hen op te nemen; de smokkelaar liet hem uiteindelijk in België achter, alleen.

Dit vertrek werd als een echte verlating ervaren door de jongen, die sindsdien bijzonder teruggetrokken is geworden en nog maar met weinig mensen spreekt.

De maatschappelijk werkers van het centrum waar hij is ondergebracht, hebben grote moeite om met hem te communiceren.

Zelfs de ontmoetingen met zijn advocaat zijn bijzonder ingewikkeld te organiseren.

Mijnheer J(...) mist verschillende afspraken voordat hij eindelijk zijn advocaat kan ontmoeten.

Hij is niet erg spraakzaam en het is uiterst moeilijk om enige informatie te verkrijgen.

Hij beantwoordt vragen heel kort en lijkt voortdurend bang.

De asielprocedure lijkt hem ook volkomen abstract.

Zijn advocaat vroeg om psychologische opvolging, maar blijkbaar werd aan dit verzoek geen gevolg gegeven, aangezien zijn gebruikelijke maatschappelijk werker het centrum intussen had verlaten.

Het lijkt erop dat een intern organisatorisch probleem verzoeker een zorgvuldige follow-up ontzegt, aangezien hij bij het CGVS wordt gedagvaard zonder dat zijn advocaat zelfs maar wordt ingelicht of in de gelegenheid wordt gesteld om hem voor te bereiden.

Bovendien heeft hij hem pas weer gezien nadat hij de negatieve beslissing had ontvangen die het voorwerp is van de onderhavige hogere voorziening.

Het is dan ook opvallend dat de situatie van de jonge verzoeker niet is gewijzigd sedert de enige keer dat zijn raadsman hem heeft gezien, en dat zijn toestand van broosheid nog zorgwekkender is.

Hij mist een eerste afspraak omdat hij niet weet waar hij heen moet, verliest de tijd uit het oog en spreekt heel weinig, en lijkt bijzonder getraumatiseerd als hij terugdenkt aan wat hij in zijn jeugd heeft meegemaakt.

Het is dan ook verbazingwekkend te lezen dat het CGVS niet van mening was dat bijzondere voorzorgsmaatregelen moesten worden getroffen, aangezien een zeer kort onderhoud met verzoeker volstaat om te begrijpen dat rekening moet worden gehouden met zijn jonge leeftijd, zijn gebrek aan opleiding en het trauma en de verlating die hij heeft doorgemaakt.

De antwoorden die hij tijdens zijn interview geeft, tonen dit zeer goed aan.

Het CVGS had bij de beoordeling van verzoekers antwoorden rekening moeten houden met zijn psychologische, culturele en opvoedingsachtergrond.

Zoals de VN Vluchtelingenorganisatie (UNHCR) in haar verslag "Beyond Proof" opmerkt⁷ ;

Credibility Assessment in EU Asylum Systems, « the challenges of the credibility assessment in the asylum procedure are widely acknowledged and documented in literature on decision-making. While all courts have to decide under conditions of uncertainty, in the asylum system, this is compounded by the geographical and cultural distance between the country of origin or place of habitual residence in which the alleged facts happened and the country in which the application for international protection is examined, as well as by the amount of time that has elapsed between these facts and the hearing of the case. Multi-lingual and cross-cultural communication in the asylum procedure increases scope for misunderstandings and errors. Though interpreters may help to overcome the linguistic barriers, decisionmakers' lack of familiarity with the cultural backgrounds of applicants as well as the social mores and gender norms of their societies of origin, and the linguistic barriers may remain a challenge ».

Bij de analyse van deze zaak moet namelijk rekening worden gehouden met het opleidingsniveau van de verzoeker.

In dit geval is de verzoeker nooit naar school geweest of heeft hij nooit enige vorm van onderwijs genoten.

In zijn verslag "Beyond Proof" stelt het UNHCR echter dat een gebrek aan onderwijs het uitdrukkingsvermogen van de asielzoeker kan aantasten, wat een vaag of aarzelend relaas kan verklaren.

Bijvoorbeeld, « the applicant's level of education may affect his or her ability to articulate the reasons for the application and to respond to questions. Brief responses to open-ended questions may simply reflect a limited vocabulary, lack of fluency, or lack of awareness that a detailed response is required. An inability to present a coherent and consistent account may also result from a lack of education and training in logical thinking, rather than lack of credibility »².

De UNHCR stelt terecht dat « interviewers and decision-makers need to keep in mind and take into account the individual and contextual circumstances of the applicant in all aspects of the examination of the application, including throughout the credibility assessment. Indeed, this constitutes a legal requirement »³.

Op basis van de korte antwoorden van verzoeker was het CGVS van mening dat zijn verklaringen onbegrijpelijk en niet geloofwaardig waren.

Hij bekritiseerde de jonge M(...) omdat hij niet in staat was informatie te verstrekken over de vendetta tegen zijn familie.

Nogmaals, hij negeert de context.

De jongen vluchtte uit Irak op zeer jonge leeftijd, toen een kind zijn ouders nog niet over zulke ernstige zaken kon vragen.

Hem wordt verweten dat hij niet meer informatie zocht toen hij opgroeide.

Maar cultureel gezien is het niet gebruikelijk dat kinderen, zelfs tieners, hun ouders vragen stellen en antwoorden krijgen.

Mijnheer J(...) heeft misschien vage informatie verkregen uit de gesprekken van zijn ouders met volwassenen, maar meer details heeft hij niet gekregen.

Hij was dus niet in staat om meer bewijzen te leveren, zoals het CGVS eist, aangezien hij geen dingen kan bewijzen die hij niet weet.

Alles wat hij weet, heeft hij uitgelegd.

Bovendien heeft hij geen contact meer met zijn ouders sinds hij in Europa is aangekomen, is hij totaal geïsoleerd en heeft hij geen nieuws meer van zijn hele familie.

Hij weet niet eens of zijn ouders nog leven.

Het gaat hier niet om onwil om mee te werken, zoals het CGVS betoogt, maar om het onvermogen van de verzoeker om deze informatie te verstrekken.

Het feit dat zijn familie hun land is ontvlucht na de komst van IS toont aan dat zij geen binnenlandse alternatieven hadden en dat zij op zijn minst meer garanties voor hun veiligheid nodig hadden, vandaar dat zij naar Syrië zijn gegaan en nooit naar Irak zijn teruggekeerd.

Ten slotte kan het feit dat het CGVS de jongen verwijt dat hij geen stappen heeft ondernomen om zijn ouders te vinden, niet worden opgevat als een gebrek aan wil van verzoeker om zijn situatie te verbeteren.

De scheiding van zijn ouders was bijzonder moeilijk voor de jonge M(...).

Hij ervoer het als een verlating en dit trauma is vandaag de dag nog steeds rauw.

Hij heeft sindsdien veel nachtmerries gehad en wordt zelfs geplaagd door nachtmerries.

Hij vindt het moeilijk om naar een eenvoudige afspraak met zijn advocaat te gaan, om de instructies van de maatschappelijk werkers van zijn centrum op te volgen.

Hij kan het zich niet veroorloven om zo'n onderzoek te doen.

Hij praat ook met weinig mensen, vertrouwt niemand en durft zelfs zijn raadsman niet te vragen of hij zijn ouders kan vinden.

Rekening houdend met al deze elementen had het CGVS rekening moeten houden met het werkelijke opleidingsniveau, de psychologische toestand, de leeftijd en de culturele achtergrond van de kandidaat, en de vragen en de wijze waarop ze werden gesteld, moeten aanpassen.

Om al deze redenen kan niet worden ontkend dat de geloofwaardigheid van het verhaal van de verzoeker moet worden beoordeeld in het licht van de specifieke culturele, opvoedkundige en psychologische context van de verzoeker.

Het CGVS maakt een manifeste appreciatiefout in de lezing van de verklaringen van de verzoeker.

Er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het principe van de motivering van de bestuurshandelingen.

Het feit dat verzoeker vreesde voor een bedreiging van zijn gezin, die misschien niet hun vertrek uit het land ab initio rechtvaardigde, maar in elk geval hun onvermogen om naar Irak terug te keren, rechtvaardigt de vrees van de jongen om naar Irak te worden teruggestuurd.

Bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat de jongen een groot deel van zijn korte leven in een ander land heeft gewoond en daar ook bedreigingen en risico's voor zijn leven heeft gekend, aangezien a priori zijn naaste familie zich daar heeft gevestigd en daar nog zou zijn.

Het idee om deze jonge jongen terug te sturen naar een land dat hij op jonge leeftijd ontvlucht is, waar hij geen familie of verwanten meer heeft, aangezien zijn hele dorp gedwongen werd te vluchten, noch enige sociale structuur, is niet redelijk.

Zich wegens vervolging op een nieuwe plaats vestigen, die niet door het CGVS wordt betwist, en daar een groot deel van zijn leven wonen, met de enige familie die men heeft gekend, verdient het op zijn minst dat de analyse van het risico van vervolging ook met betrekking tot deze plaats wordt verricht.

Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal opnieuw een kennelijke beoordelingsfout gemaakt en de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

In het licht van deze elementen kan dus worden vastgesteld dat de vermeende inconsistenties in verzoekers verklaringen geen inconsistenties zijn.

Uit deze verschillende feiten blijkt de gegronde en legitieme aard van de vrees van Mijnheer J(...) voor represailles en vervolging.

Door niet met die elementen rekening te houden heeft het CGVS de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Het moet vaststellen worden dat alle die elementen aan tonen dat de verzoeker een risico van vervolgingen loopt in geval van terugkeer in Irak.

Rekening houdend met alle die elementen moet de vluchtelingstatus aan de verzoeker verleend.

Door de vluchtelingstatus aan de verzoeker te weigeren heeft het Commissariaat het artikel 48/3 van de wet van de 15 december 1980 geschonden.

Voorts leidt deze schending tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt.

Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden.

De vluchtelingstatus moet aan de verzoeker verleend."

Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend en licht dit toe als volgt:

"Het CGVS is van mening dat de verzoeker niet in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming.

CGVS verwijst naar een COI Focus document van november 2021.

Het moet eerst onderlijnen dat de rechtspraak van het Raad heeft beslist dat :

« (...) » (arrest van 12 september 2016 n° 174.506).

Het blijkt uit die arrest dat de informatie uit Irak up-to-date moet zijn, rekening houdend met de evolutieve situatie van het land.

In het huidige geval moet het vaststellen worden dat deze informatie te oud is en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Het CGVS beschikt ook over een recenter verslag, van februari 2022, over de veiligheidssituatie in het land, dat zij niet eens vermeldt en waarop zij zich niet baseert.

Er zij op gewezen dat de situatie in Irak kritiek blijft, zoals blijkt uit dit EU AA COI Report van 23 februari 20224 en andere verslagen van internationale organisaties (stuk 3).

Naar verluidt zijn verschillende gebieden van het land getroffen door het conflict en de dramatische veiligheidssituatie.

Er vinden nog steeds talrijke aanvallen plaats, vooral in door Koerden bevolkte gebieden, en ook burgers zijn het slachtoffer van aanvallen van het Turkse leger (stuk 3).

Deze spanningen leiden ook tot een grote economische crisis en een politieke crisis.

In de documentatie wordt ook melding gemaakt van het risico van een burgeroorlog binnen de provincie.

In de laatste nota over het behandelingsbeleid voor Irak van het CVGS5 staat dat:

« Des informations disponibles sur le pays, il ressort que le niveau des violences, l'échelle de la violence aveugle et l'impact de la lutte contre l'EI en Irak varient fortement d'une région à l'autre. Bien que la situation actuelle puisse encore être très complexe dans une certaine région, il ressort de ces informations que plus aucune province ne présente encore de situation telle qu'une protection subsidiaire doit être octroyée à chaque civil qui en est originaire, du seul fait des conditions générales de sécurité sur place et indépendamment des circonstances qui le concernent personnellement. Toutefois, cela n'exclut pas que la protection subsidiaire puisse être octroyée à un demandeur s'il peut démontrer qu'il en a besoin et pour autant qu'aucune alternative de fuite interne ne soit possible. En effet, dans certaines circonstances, les demandeurs irakiens peuvent se soustraire à la menace pesant sur leur vie ou leur personne en raison des conditions de sécurité, en s'installant en dehors de leur région de naissance ou d'origine. Le principe d'une alternative de fuite interne n'est appliqué qu'exceptionnellement, et notamment uniquement lorsque l'on peut démontrer concrètement que le demandeur dispose d'une réelle possibilité de s'installer dans une autre région du pays. »

In casu is het duidelijk dat de regio van herkomst van verzoeker, waar hij zijn jonge jaren heeft doorgebracht, wordt geteisterd door een grote mate van onveiligheid, hetgeen het CGVS niet heeft betwist.

Wat de door het CGVS genoemde mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief betreft, is in dit geval niet aangetoond dat verzoeker een reële mogelijkheid heeft om zich in een ander deel van het land te vestigen.

Of de CGVS is van mening dat Irak het land is waarnaar verzoeker moet worden teruggestuurd, in welk geval blijkt dat zijn regio, de enige plaats waar hij ooit in Irak heeft gewoond, in Sinjar, geen veilig gebied is, zeker niet voor een Koerdisch persoon; of de CGVS is van mening dat een intern vestigingsalternatief voor verzoeker mogelijk is en moet dit dan aantonen, hetgeen hier niet het geval is.

Het moet vaststellen worden dat er een situatie van geweld heerst in het herkomstgebied van de verzoeker, en het CGVS heeft het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 geschonden.

Er is ook een schending van het artikel 48/5, § 3 van de wet van de 15 december 1980 en de subsidiaire bescherming moet aan de verzoeker toegekend worden.

Door die bescherming niet te erkennen is er bijgevolg een schending van het artikel 48/4 van de wet van de 15 december 1980.

Voorts leidt deze schending tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt.

Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden”

Ter besluit stelt verzoeker, wat betreft zijn vermeende hoedanigheid van vluchteling, dat uit zijn asielrelaas blijkt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft wegens een risico op vervolging en dat het rekening houdend met de situatie totaal onmogelijk is om nuttige bescherming te krijgen. Wat betreft zijn vermeende nood aan subsidiaire bescherming stelt verzoeker deel uit te maken van een risicogroep en onderlijnt hij dat de veiligheidssituatie kritisch blijft in zijn gebied van herkomst.

In uiterst ondergeschikte orde vraag verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt documentatie betreffende de veiligheidssituatie in Irak gevoegd (stuk 3).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.2.2.1. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*”, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.2.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

2.2.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werd genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) gezien hij de Iraakse nationaliteit bezit, zijn nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Irak en zijn vrees om in Syrië te zullen worden gerekruteerd door de PKK *in casu* dan ook niet relevant is, omdat (B) *anno* 2022 niet kan besloten worden tot het bestaan van een persoonsgerichte vrees voor vervolging in verzoekers hoofde omwille van het feit dat hij zijn dorp in 2014 moest verlaten naar aanleiding van de opkomst van IS in zijn regio, nu (i) hij uitdrukkelijk verklaarde dat hij en zijn familie preventief het dorp alsook het land verlieten en hij in Irak zelf nooit persoonlijke problemen heeft gekend, noch iets heeft meegemaakt en (ii) deze gebeurtenissen dateren van *medio* 2014 en thans niet meer actueel zijn, omdat (C) geen geloof wordt gehecht aan de beweerde bloedwraak waarin zijn vader zou verwickeld zijn met de Gulli-stam en het risico dat verzoeker hierdoor op heden zou lopen in Irak, nu (i) hij dienaangaande niet verder komt dat het uiten van loutere beweringen en zijn kennis omtrent deze kwestie bovendien quasi onbestaande blijkt, (ii) deze oude bloedwraak-kwestie blijkbaar ook nooit een reden was voor zijn familie om het land te verlaten, (iii) het eens zo opmerkelijk is dat zijn ooms en tantes, die samen met zijn gezin op 3 augustus 2014 Ain Fatih verlieten, naar Koerdistan (Noord-Irak) vluchtten, waarvan de Gulli-stam afkomstig is, en (iv) ook uit niets blijkt dat zijn familie die naar Koerdistan vluchtte problemen kende met de Gulli-stam in het kader van de (beweerde) bloedwraak, omdat (D) geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn bewering als zou hij tot op heden totaal onwetend zijn omtrent zijn ouders en hun verblijfplaats, nu (i) het vooreerst een loutere bewering betreft dat hij effectief zeven jaar lang, van 2014 tot en met juni 2021, in Syrië verbleef en zijn ouders daar achterbleven toen hij vertrok en hij geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen waaruit dit kan blijken, (ii) het geenszins ernstig is dat hij gewoon zou vertrokken zijn, zijn ouders achterlatend, zonder enige mogelijkheid elkaar te kunnen contacteren terwijl het plan was later terug samen te komen en dat hij op geen enkele manier zou hebben geprobeerd zich via de smokkelaar, de enige persoon die hem nieuws en de contactgegevens van zijn vader kon bezorgen, te bevragen, (iii) hij geen enkele poging ondernomen heeft om zijn ouders terug te vinden na zijn aankomst in België, (iv) hij voor het overige niet verder komt dat het uiten van vage en onaannemelijke verklaringen om zijn totale onwetendheid te rechtvaardigen, en (v) hij ondanks de uitdrukkelijke vraag van de *protection officer* om informatie aangaande zijn contact met het Rode Kruis inzake de opsporing van zijn familie over te maken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) niets heeft overgemaakt, omdat (E) hij door zijn gebrekkige medewerking doorheen zijn onderhoud niet toelaat om op basis van zijn verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het netwerk waarop hij in Irak dan wel elders kan steunen, en omdat (F) de door hem voorgelegde identiteitskaart geen ander licht kan werpen op het voorgaande. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Irak, op 3 augustus 2014 samen met zijn ouders te hebben verlaten uit vrees voor IS, die aan het oprukken was naar hun regio, het district Sinjar van de provincie Ninewa. Verzoekers ooms en tantes, die eveneens in zijn dorp woonden, zouden naar de Koerdische regio in Noord-Irak gevlucht zijn, maar dit zou geen optie geweest zijn voor verzoekers vader omwille van een oude bloedvete met de Gulli-stam, die zich in Zakho, in Noord-Irak, bevond. Verzoeker zou met zijn ouders naar Syrië gegaan zijn en daar via een vriend van zijn vader terecht hebben gekund in een woning in het dorp Sakar Hadja. Verzoeker zou daar samen met zijn ouders verbleven hebben tot 12 juni 2021,

toen zijn ouders hem zouden hebben weggestuurd uit vrees dat hij zou worden gerekruteerd door de PKK. Verzoeker zou vervolgens op illegale wijze naar Turkije zijn gereisd en een paar dagen in Istanboel hebben verbleven, waarna hij in het gezelschap van een smokkelaar zou zijn verder gereisd. Deze smokkelaar zou op gegeven moment te kennen hebben gegeven dat hij niet langer zou meereizen met verzoeker en zijn verdere reis hebben geregeld. Verstopt in een vrachtwagen zou verzoeker nog twee dagen gereisd hebben alvorens in België aan te komen.

Verzoeker verklaart op heden niet terug te kunnen keren naar Irak omdat zijn dorp leeg is en hij er niemand meer heeft, alsook omwille van de bloedvete waar zijn vader in verwickeld is. Hij haalt voorts aan dat hij in Syrië de PKK vreest, die jongeren rekruteerde.

Uit hetgeen *supra* onder punt 2.2.3 is uiteengezet blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij op heden omwille van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), niet naar Irak zou kunnen terugkeren, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe echter in gebreke. Hij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen, waarmee hij echter de bevindingen van de adjunct-commissaris niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat het CGVS rekening had moeten houden met verzoekers werkelijke opleidingsniveau, psychologische toestand, leeftijd en culturele achtergrond en daaraan de vragen en de wijze waarop deze werden gesteld had moeten aanpassen. Verzoeker blijft evenwel in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat, of op welke wijze, de door hem aangehaalde elementen van invloed zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Wat vooreerst verzoekers leeftijd betreft, kan bezwaarlijk gesteld worden dat verzoeker "*heel jong*" was op het ogenblik van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op 16 juni 2022 nu niet wordt betwist dat verzoeker geboren is op 13 november 2002 en derhalve reeds negentien jaar oud was.

Wat betreft verzoekers lage opleidingsniveau, dient te vooreerst te worden vastgesteld dat waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt nooit naar school te zijn geweest of nooit enige vorm van onderwijs te hebben genoten, uit zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS blijkt dat hij tot het tweede leerjaar naar school ging (administratief dossier, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Wat er ook van zij, verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat zijn beperkte scholing zijn verstandelijke vermogens in die mate beperkt of aantast dat hij niet in staat zou zijn om met betrekking tot de kerngegevens van zijn relaas en vrees aannemelijke en overtuigende verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Dienaangaande verwijst hij slechts op algemene wijze naar een passage uit het rapport "*Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems*" van UNHCR van 2013 teneinde te betogen "*dat een gebrek aan onderwijs het uitdrukkingsvermogen van de asielzoeker kan aantasten, wat een vaag of aarzelend relaas kan verklaren*". Hij blijft evenwel in gebreke om *in concreto* aan te duiden op welke van de hem gestelde vragen over de feiten en gebeurtenissen waarop hij zijn beschermingsaanvraag baseert hij geen duidelijk of spontaan antwoord kon bieden omdat zijn lage opleidingsniveau hem daartoe zou hebben verhinderd.

De Raad volgt verzoeker evenmin in zoverre hij voorhoudt dat een vermeend trauma, dat hij zou opgelopen hebben door de omstandigheden die hem ertoe zouden hebben gedwongen om eerst zijn land van herkomst te verlaten en naar Syrië te gaan en vervolgens ook dit land te verlaten en alleen verder te reizen, de vastgestelde vaagheden, lacunes en onaannemelijkheden kan verklaren. Verzoeker legt geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat zijn oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. In zoverre het in het verzoekschrift geschetste beeld van een bijzonder stille en teruggetrokken jongen die

niet veel of gemakkelijk communiceert en daardoor afspraken mist in verband wordt gebracht met de “*verlating*” die verzoeker ervaren zou hebben sinds hij uit Syrië vertrokken is en het contact met zijn ouders verloren is, dient te worden gewezen op de hoger aangehaalde omstandige en pertinente motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht geen geloof hecht aan verzoekers bewering op heden geen contact meer te hebben met zijn ouders en niet op de hoogte te zijn van hun lot of verblijfplaats. Verzoeker betoogt dat het feit dat hij geen stappen ondernomen heeft om zijn ouders te vinden niet kan worden opgevat als een gebrek aan wil om zijn situatie te verbeteren. Echter, door louter te verwijzen naar voormeld gevoel van verlating en het trauma dat hij tot op vandaag zou hebben, de vele nachtmerries die hij zou hebben, zijn vermeende moeilijkheden om naar afspraken met zijn advocaat te gaan of instructies van de maatschappelijk werkers van het opvangcentrum op te volgen en zijn vermeend gebrek aan vertrouwen in mensen blijft verzoeker in gebreke hiervoor een overtuigende verklaring of verschoning te bieden. Verzoeker toont verder niet aan dat het niet mogelijk is om psychologische begeleiding te krijgen indien hij daar nood aan heeft, noch dat hij door het CGVS zou zijn opgeroepen voor zijn persoonlijk onderhoud maar zijn advocaat door het opvangcentrum waar hij verblijft daarvan niet op de hoogte zou zijn gebracht. Het betreft hier loutere beweringen die op geen enkele wijze worden gestaafd.

Waar verzoeker stelt dat de adjunct-commissaris op basis van “*de korte antwoorden van verzoeker*” van mening is dat zijn verklaringen onbegrijpelijk en niet geloofwaardig zijn, wijst de Raad hem erop dat niet zozeer het summiere karakter van zijn antwoorden doch wel het onaannemelijke gebrek aan kennis van de kernelementen van zijn relaas, waarvan zijn antwoorden doen blijken, afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Wat betreft de vaststelling dat hij nagenoeg niet op de hoogte is van de bloedwraak waarin zijn vader met de Gulli-stam zou verwickeld zijn, kan verzoeker zich niet verschuilen achter zijn “*zeer jonge leeftijd*” toen hij Irak ontvluchtte en hij “*zijn ouders nog niet over zulke ernstige zaken kon vragen*”. Zo dient te worden vastgesteld dat verzoeker op het ogenblik van zijn voorgehouden vertrek uit Irak in 2014 twaalf jaar oud was en derhalve reeds de jaren des ondersheids had bereikt, zodat hij niet geheel onwetend kan zijn geweest van de gebeurtenissen die zich in zijn eigen leefwereld voordeden en die bepalend waren voor de verdere loop van zijn leven. De bloedwraak-kwestie is blijkens zijn verklaringen immers de reden waarom hij en zijn ouders niet naar Iraaks Koerdistan vluchtten, zoals zijn ooms en tantes, maar wel naar Syrië, waar hij vervolgens gedurende zeven jaar zou hebben verbleven alvorens ook dit land te hebben moeten verlaten. Zo wordt aangenomen dat verzoeker op het moment van zijn vertrek uit Irak te jong was om zich in het hoe en waarom van zijn vertrek te interesseren, mag van hem, die zich mede op de vermeende bloedwraak beroept als reden waarom hij op vandaag niet naar Irak kan terugkeren, redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich in de daaropvolgende jaren minstens zou hebben proberen hierover te informeren bij zijn ouders, bij wie hij nog zou zijn blijven wonen tot 12 juni 2021. Dat het cultureel gezien niet gebruikelijk zou zijn dat kinderen of tieners hun ouders vragen stellen en antwoorden krijgen, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift poneert, is een loze bewering die verzoekers uiterste gebrekkige kennis aangaande een dermate belangrijk aspect van zijn relaas geenszins kan verschonen of verklaren. Het argument dat verzoeker “*misschien vage informatie [heeft] verkregen uit de gesprekken van zijn ouders en volwassenen*” impliceert dat hij zich daarbij zelf afzijdig hield, wat niet kan overtuigen gelet op het belang van specifieke informatie over de bloedwraak om het risico dat hij persoonlijk loopt bij terugkeer naar zijn land van herkomst in te schatten en het niet-betwiste feit dat verzoeker zelf reeds volwassen was toen hij Syrië en zijn ouders verliet.

Verzoeker kan voorts niet louter verwijzen naar het feit dat zijn familie Irak ontvlucht is na de komst van IS om aan te tonen “*dat zij geen binnenlandse alternatieven hadden en dat zij op zijn minst meer garanties voor hun veiligheid nodig hadden*”, nu gelet op de hoger aangehaalde pertinente motieven, die door verzoeker niet op dienstige wijze worden betwist, laat staan weerlegd, geen geloof kan worden gehecht aan de reden waarom zij niet zoals verzoekers ooms en tantes naar Noord-Irak zijn getrokken. Dat verzoeker daadwerkelijk van 2014 tot 2021 in Syrië verbleef en zijn ouders daar tot op vandaag verblijven en nooit zijn teruggekeerd naar Irak is bovendien een loutere bewering die verzoeker niet staft met enig begin van bewijs.

Waar verzoeker van mening is dat het feit dat hij zich wegens vervolging op een nieuwe plaats, namelijk in Syrië, vestigde en daar een groot deel van zijn leven woonde met de enige familie die hij heeft gekend, het op zijn minst verdient dat de analyse van het risico van vervolging ook met betrekking tot deze plaats wordt verricht, kan hij niet tornen aan algemene vluchtelingenrechtelijke principe dat een vrees voor vervolging overeenkomstig artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land van nationaliteit, *in casu* Irak.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient op basis van voorgaande vaststellingen te besluiten dat verzoeker weigert een zicht te bieden op zijn verblijfplaats(en) in of buiten zijn land van herkomst voorafgaand aan zijn komst naar België in 2021 en het contact met en de actuele verblijfplaats van zijn familieleden. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België, over zijn reële familiale netwerk en situatie en over de vraag of hij, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijn hoofde niet aanwezig is.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar de veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst verder niet dienstig en kan hij hiermee geenszins volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

2.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin blijkt dat de adjunct-commissaris een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

2.2.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT